

Wahyu Yesus Kristus - Nomer Nembelas

Pambukakaning Pitu Gludhug: Analisis Kenabian tumrap Kitab Wahyu lan Sajarah kang Kasimpen

Jeff Pippenger

2023-11-15

Kula sampun ngaturaken runtutaning prastawa-prastawa kenabian ingkang dipunwastani déning sajarah kasamaraning pitu gludhug, ingkang kaewakili wonten ing Wahyu pasal sewelas ngantos tigang welas. Kita dereng dumugi dhateng titik ing pangrembakaning prastawa-prastawa punika, ing pundi kita badhé nerapakên sajarahing sungu Protestantisme lan sungu Republikanisme. Uga kita dereng nyawisakên landhesan pangertosan kanggé nepungakên kanthi trep peranipun Islam wonten ing pekabaran Pambengok Wengi Tengah. Nanging, wonten satunggaling kayekten ingkang wigati sanget sesambetanipun kaliyan prastawa-prastawa punika, ingkang mratelakakên punapa ingkang kedah dipuntindakakên déning satunggaling tiyang nalika piyambakipun mangertos kayekten-kayekten ingkang saweg dipunbikak. Pangèstu ing Wahyu nyakup tanggel jawab kanggé “netepi” prekawis-prekawis ingkang kaserat.

Garis sajarah kang lagi dibukak segelé ngandhut lan ngaturaké pangwasaning titahing Allah marang wong-wong kang gelem ngrungokaké, maca, lan netepi samubarang kang katulis ana ing jeroné. Mulané saiki wis tekan wektuné kanggo medhot sawatara wektu saka panimbangan kita tumrap narasi kenabian pungkasané Yesaya, lan Wahyu bab sewelas nganti telulas, supaya netepaké wigatiné “telung dina satengah” nalika Élia lan Musa mati ana ing dalan gedhé super informasi, kang mlaku ngliwati lebak balung-balung garing kang mati. Saiki kang bakal kita tetepaké yaiku pralambang saka “ara-ara samun.”

Ing artikel pungkasan kita wis ngenali papat seksi nabi bab runtutaning prastawa-prastawa kang ditegakaké déning sajarah kasamarané pitu gludhug. Garis citrané Kristus, garis rong seksi, garis citrané kéwan galak, lan garis ratu lor palsu.

Separon pungkasan saka garis ratu sisih lor palsu iku diwiwiti kanthi diparinginé kakuwatan marang kapausan ing taun 538. Banjur kapausan, yaiku ratu sisih lor palsu ing babagan rohani, ngidak-idak Yerusalem rohani lan Israel rohani sajrone sewu rong atus suwidak taun.

Lan wong-wong mau bakal rubuh dening landheping pedhang, lan bakal digawa dadi tawanan menyang sakehing bangsa; lan Yerusalem bakal diidak-idak dening para bangsa liya, nganti mangsaning para bangsa liya kalakon jangkep. Lukas 21:24.

Yokanan diprentah supaya ngukur loro-loroné, yaiku pasucèn lan bala-tentané, nanging iya diprentah supaya ngliirwaaké plataran njaba, awit iku wus kaparingaké marang para bangsa liya lawasé sewu rong atus suwidak taun.

Lan kaparingake marang aku sapu glagah kang kaya teken; lan malaékat iku ngadeg, pangandikane, Ngadega, lan ukurna Padalemané Allah, lan mesbèh, lan wong-wong kang padha nyembah ana ing kono. Nanging plataran kang ana ing sanjabaning Padalemané iku tinggalna, lan aja diukur; awit iku kaparingake marang para bangsa liya: lan kutha suci iku bakal padha diidak-idak sajrone patang puluh loro sasi. Wahyu 11:1, 2.

Yokanan lan Lukas neksemi manawa para bangsa liya “ngidak-idak” “Yerusalem,” sajrone “patang puluh loro sasi.” Yokanan netepake suwéné wektu iku, lan Lukas nandhani pungkasané sajarahé. Loro seksi iki lagi ngrembug pitakon ing kitab Daniel bab wolung, ayat telulas.

Banjur aku krungu ana satunggaling suci ngandika, lan suci liyane ngandika marang suci tartamtu kang lagi ngandika iku, “Nganti suwene sesanti bab kurban padintenan, lan panerak kang nuwuhake kasunyatan dadi sepi, nganti pasamuwan suci lan bala iku padha dipasrahake supaya katindhes ing sangisoring sikil?” Daniel 8:13.

Pitakon ngenani suwéné wekdal nalika pasucèn lan pasukan iku bakal katindhes ing sangisoring tlapak suku, nedahaké ana rong kakuwatan pangrusak kang bakal nindakaké tumindak ngidak-idak Yerusalem, kang ing Daniel dipratelakaké minangka “pasucèn” lan uga “pasukan.” Pangerten dhasar kang bener ngenani ayat iki, kaya dene dipratelakaké déning J. N. Andrews, yaiku manawa ayat iki mratelakaké ana rong kakuwatan pangrusak, kang ngidak-idak becik pasucèn becik pasukan. Kakuwatan pangrusak kang kapisan kang kasebut ing ayat iki yaiku paganisme, lan kang kapindho yaiku kepausan. Tembung “pasukan” iku minangka ungkapané Daniel tumrap apa kang déning Yohanes diarani “para panyembah” ing padaleman suci, yaiku ing Yerusalem.

“ANA LORO ‘KASUNYATAN’ ING DANIEL 8.—Kasunyatan iki wis dipratelakaké kanthi cetha banget déning Josiah Litch, mula tembung-tembunge kita aturaké kaya mangkéné:

“‘Kurban saben dina’ iku maca kang saiki ana ing teks Inggris. Nanging ora ana prakara apa wae kang kaya kurban ing naskah asliné. Iki diakoni déning kabèh pihak. Iku mung glosa utawa konstruksi kang dipasangaké ing kono déning para panjarwa. Wacan kang satemené yaiku, ‘kang saben dina lan panerak kang njalari kasirnan,’ saben dina lan panerak kuwi sesambungan bebarengan déning tembung ‘lan;’ kasirnan saben dina lan panerak kasirnan. Kuwi loro kakuwatan kang njalari kasirnan, kang bakal ngrusak pasucèn lan bala.’—Prophetic Expositions, Volume 1, kaca 127.

Cetha bilih pasucèn lan bala iku bakal katindhes ing sangisoré sikil déning pangurbanan saben dina lan panerak sing ndadèkaké karusakan. Pamaos kanthi teliti tumrap ayat 13 netepaké prakara iki. Lan kasunyatan iki netepaké kasunyatan liyané, yaiku: bilih loro karusakan iki minangka rong wujud agung kang lumantaré Iblis wis nyoba ngrubuhaké pangibadah lan panggawéné Yehuwah. Katranganipun Pak Miller bab tegesing rong istilah iki, lan tata cara kang ditindakaké déning piyambakipun ing netepaké teges mau, kaaturaké ing irah-irahan ing ngandhap punika:

“LORO KASUNYATAN IKU YAITU PANGANUT KAPITAYAN KAFIR LAN KAPAPAN”

“Aku terus maca, lan ora bisa nemokake kasus liya kang ana tembung iku [kang saben dinane] kejaba ing kitab Daniel. Banjur aku [kanthi pitulungan sawijining konkordansi] njupuk tembung-tembung kang gegandhengan karo iku, ‘ngilangake’; dhèwèké bakal ngilangake, ‘kang saben dinane’; ‘wiwit ing wektu kang saben dinane bakal dijupuk sirna’, lan sateruse. Aku terus maca, lan ngira yèn aku ora bakal nemokake pepadhang apa-apa tumrap teks iku; pungkasane, aku tekan 2 Thessalonians 2:7, 8. ‘Awit rahasia duraka iku wus tumindak; mung panjenengané kang saiki ngalang-alangi iku bakal terus ngalang-alangi, nganti panjenengané iku dijupuk metu saka dalan, banjur si duraka iku bakal kawedhar,’ lan sateruse. Lan nalika aku tekan teks iku, oh! cetha lan mulyané kayektèn iku katon! Ana ing kono! Iku ‘kang saben dinane!’ Saiki, apa kang dikarsakake Paulus kanthi ‘panjenengané kang saiki ngalang-alangi,’ utawa nyandhet? Kanthi ‘manungsa dosa,’ lan ‘si duraka,’ kang dimaksud yaiku kapausan. Dadi, apa kang ngalang-alangi kapausan supaya ora kawedhar? Ya, iku yaiku paganisme; mula, ‘kang saben dinane’ mesthi ateges paganisme.’—Second Advent Manual, kaca 66.” J. N. Andrews, *The Sanctuary and the 2300 Days*, 33, 34.

Kanggenane “pitu mangsa” ing Levitikus kaping selikur enem, kapir tumapak ngidak-ngidak papan suci lan wadyabala sajrone sèwu rong atus suwidak taun, banjur kapapaan nindakaké pakaryan kang padha sajrone sèwu rong atus suwidak taun salajengipun. Kalungguhan kapapaan wus ngidak-idak Yérusalèm sajrone sèwu rong atus suwidak taun manut Lukas lan Yokanan, nganti kapapaan nampani tatu kang matèni iku ing taun 1798. Menawa sèwu rong atus suwidak taun dikirangi saka 1798, tekané ing 538. Menawa sèwu rong atus suwidak taun dikirangi saka 538, tekané ing 723 SM, nalika Asyur, ratu sisih lor sajatiné ing mangsa iku, nggawa karajan lor Israèl menyang ing pangawulan.

Yokanan namung nyebataken sewu kalih atus sawidak taun nalika kapausan ngidak-idak papan suci lan bala, nanging Lukas nyariosaken kalih période, saben-saben sewu kalih atus sawidak taun, nalika paganisme lan papalisme ngidak-idak Yerusalem, awit piyambakipun nyarios, “ngantos wekdalipun para bangsa-bangsa sanès katetepan.” Lukas ngidentifikasi pengidak-idakan Yerusalem punika minangka langkung saking satunggal “wekdal”, awit piyambakipun nyebat punika minangka katetepaning “wekdal-wekdalipun” para bangsa-bangsa sanès.

Temtu, ing taun 1856, Adventisme Millerit dados Laodikea, lan pitung taun salajengipun piyambakipun nolak kayektèn bab “pitung wektu” saking Imamat pasal kalih-puluh enem, mila mokal tumrap Adventisme kanggé nyumurupi kasunyatan-kasunyatan Kitab Suci ingkang prasaja punika. Kasunyatan ingkang kula tandhesaken punika inggih menika bilih sajarah ingkang kasamun saking pitu gludhug, ingkang nandhakaken tigang waymark, lan satunggaling jangka wekdal antawisipun waymark kapisan lan kaping kalih, lajeng satunggaling jangka wekdal kaping kalih antawisipun waymark kaping kalih lan kaping tiga, dipunlambangaken wonten ing salebeting garis kenabian ratu lor palsu.

Garis wektu punika kawiwitan ing taun 723 SM, nalika karajan sisih lor, yaiku Israèl, mlebet ing pangawulan ing tangan ratu Asyur, satunggaling ratu sisih lor ing pangertosan harfiah. Banjur ing taun 538, ratu sisih lor rohani kaparingi kakuwasan, lan lajeng ngidak-idak Yérusalèm rohani salaminipun sèwu kalih atus sawidak taun malih, ngantos piyambakipun nampi tatu ingkang matèni ing taun 1798. Wiwit taun 723 SM ngantos 538, kakuwasan-kakuwasan ingkang nyekel Israèl wonten ing kaanan kasor tansah dados kakuwasan kapir.

Garis Kristus nandhakaké pengurapan raja lor kang sejati nalika pambaptisané ing taun 27, lan sèwu rong atus suwidak dina profetik sawisé iku, Panjenengané kasalib. Para sakabaté banjur kaparingan kakuwatan kanggo martakaké piwulang bab raja lor kang sejati, nganti tumekaning pambalèdhing Stefanus ing taun 34. Ing sajroning kabèh sèwu rong atus suwidak dina pelayanané, mung sapisan waé Kristus ora mlaku, yaiku nalika Panjenengané nunggang mlebu ing Yérusalèm ing pamasukan kamenangan. Mulané Panjenengané ngidak-idak Yérusalèm sajroning sèwu rong atus suwidak dina, kaya mangkono uga para sakabaté sawisé salib. Loro-loroné garis, yaiku raja lor palsu lan Kristus, raja lor kang sejati, padha ngidak-idak Yérusalèm lan bala tentarané sajroning sèwu rong atus suwidak dina.

Kapirunan iku sawijining tiron palsu saka sistem pangibadah ing palayanan pasamuwan suci kadonyan kagungané wong Yahudi literal, lan kapausan iku sawijining tiron palsu saka palayanan pasamuwan suci kaswargan kagungané wong Yahudi rohani. Sewu rong atus sawidak taun kapirunan iku, sajajar karo sewu rong atus sawidak dina kagungané Kristus, lan sewu rong atus sawidak taun kapausan iku, sajajar karo sewu rong atus sawidak dina kagungané para murid.

Saben loro larik iku ngemu struktur kenabian sing padha saka sajarah kasamaraning pitung gludhug, kang wiwit kabikak sacara umum ing Juli 2023. Kabikakan mau kalaksanan sawatara lumantar pangenalan marang kuciwane kapisan saka gerakan Millerite. Kuciwané kang kapisan iku nglantarake mlebu ing sawijining mangsa wektu, kang ing pasemon babagan sepuluh prawan sinebut “wektu ngentèni.” “Wektu ngentèni” iku rampung ing patemon kemah Exeter, New Hampshire, nalika pesen Bab Tengahe Wengi wis katetepake kanthi sampurna. Patemon kemah Exeter dadi pratandha dalan kapindho, kang banjur nglantarake mlebu ing sawijining mangsa wektu nalika pesen Bab Tengahe Wengi diwartakake, nganti tekan pratandha dalan katelu, yaiku pangadilan lan kuciwan pungkasan.

Telung pathokan iku yaiku kuciwa kang kapisan, piweling Panguwuh Tengah Wengi, lan kuciwa kang pungkasan. Telung pathokan mau selaras karo tembung Ibrani “truth” kang makili aksara kapisan, kaping telulas, lan aksara pungkasan ing alfabet Ibrani. Sing kapisan lan sing pungkasan loro-loroné kuciwa, iku nggambarake pratandha saka Alfa lan Omega.

Ora ana pralambang langsung tumrap sèwu rong atus sawidak dina ing sajarah Millerite, nanging sajarah Millerite iku sajarahing gerakan kang kapisan lan mulane dadi pralambang tumrap gerakan kang pungkasan. Sajarah pepalang ati kang kapisan ing gerakan pungkasan

diwiwiti tanggal 18 Juli 2020, lan iku digambarake ing Wahyu pasal sewelas. Ing Wahyu pasal sewelas, saksi loro iku dipatèni, minangka tenger pepalang ati kang kapisan ing gerakan pungkasan, kang wis dipralambangake déning gerakan kang kapisan.

Ing Wahyu pasal sewelas, kuciwane mau nglebokake sawijining wektu rolas atus sawidak dina nalika layon-layone padha ana ing dalan gedhé, mangkono nandhani wektu tundha ing pasemon mau. Nalika padha wungu, layon-layon mau diangkat dadi panji ing jam kang padha karo pengadilan tumrap angger-angger Minggu. Sajarah bab saksi loro iku nyakup sawijining wektu simbolis rolas atus sawidak dina.

Rincian bab lumampahing malaékat katelu ing sajarah kapingitan saka pitu gludhug mau maringi katerangan sing luwih mligi tinimbang garis-garis sejajar liyane, nanging garis malaékat katelu, garis ratu lor kang sejati, lan garis ratu lor kang palsu, kabèh nduwèni ciri-ciri kenabian sing padha, yaiku sawijining titik wiwitan, kang banjur katut déning sawijining mangsa wektu sing lumaku nganti tekan titik tengah, lan sawisé iku katut déning sawijining mangsa wektu maneh sing lumaku nganti tekan pengadilan ing titik pungkasan.

Sewu rong atus suwidak dina iku minangka unsur utama ing sajarah kang kasamun saka pitu gludhug. Sewu rong atus suwidak dina iku dilambangaké minangka “pasamunan” ing Wahyu bab rolas.

Lan wong wadon mau mlayu menyang ara-ara samun, ing kono wis kaprenahaké papan kang kacawisaké déning Gusti Allah kanggo dheweke, supaya ana kang maringi pangan marang dheweke ana ing kono sajroning sewu rong atus sewidak dina. Wahyu 12:6.

Pasamuwan ngungsi menyang ara-ara samun supaya luput saka dipidak-pidak déning kakuwasan kapausan sajroning sèwu rong atus sawidak taun. Ayat patbelas maringi paseksi liyané.

Lan marang wong wadon iku diparingi loro swiwiné manuk garudha gedhé, supaya dheweke bisa mabur menyang ara-ara samun, menyang panggonané, ing kono dheweke dipupusi sajroning satunggal mangsa, lan rong mangsa, lan satengah mangsa, adoh saka ing ngarsané ula mau. Wahyu 12:14.

Pasamuwan mlayu saka panganiaya naga lan kapapaning kauskupranan papal sajrone sèwu rong atus sawidak taun, mulane “pasamunan” iku dadi pralambang saka sèwu rong atus sawidak dina. Cacah iku kasebut kanthi langsung kaping pitu ana ing kitab Daniel lan Wahyu, nanging ing Kitab Suci iku uga dilambangaké nganggo sawetara cara liya. Ing saben prakara, cacah mau makili “pitu mangsa” saka Imamat likur enem.

Apa dene iku kapir tumindhès ngrusak pasucèn lan wadyabala wiwit taun 723 SM tekan taun 538, utawa kapapaan tumindhès Yerusalem rohani lan para penyembah ing jeroné, iku minangka sawijining pralambang saka panyebaran umaté Allah, kang kalakon amarga umaté Allah nglanggar prajanjian “sabat-sabaté tanah” kaya kang kawecakake ing Imamat pasal rong puluh lima lan rong puluh enem. Ing pasal rong puluh enem iku kasebut pasulayaning prajanjiané Allah.

Lan Ingsun bakal ndhatengaké pedhang marang kowé, kang bakal males pasulayaning prejanjian-Ku; lan manawa kowé padha nglumpuk ana ing jeroning kutha-kuthamu, Ingsun bakal ngutus pageblug ana ing antaramu; lan kowé bakal kaulungaké menyang ing tangane mungsuh. Leviticus 26:25.

Pambrontakan marang prejanjianipun Allah ndhatengaken dhateng umatipun Allah perbudakan lan panyebaran, ingkang dipunlambangaken minangka “pasulayaning prejanjian-Ku.” Tanpa mangertos paukuman punika, ingkang déning Daniel dipunsebat “ipating” lan “sumpah” Musa, ingkang ugi dipunsebat “pasulayaning prejanjian-Ku,” tiyang dados wuta saking nyumurupi teges ingkang langkung jero saking pakaryanipun Kristus kados ingkang dipunlambangaken wonten ing Daniel pasal sanga. Panaliten ingkang ajeg tumrap umatipun Allah ingkang wonten ing kawutan Laodikia wonten ing seratan-seratan Ellen White inggih punika bilih piyambakipun boten saged “nalar saking sabab, dhateng akibat.” Panjenengan saged ngakeni mangertos bab sèwu kalih atus sawidak taun Jaman Peteng, nanging manawi panjenengan boten mangertos “sabab” saking pangidak-idakan punika, panjenengan punika wuta.

Panjenengané bakal netepaké prejanjian karo wong akèh sajroning satunggal minggu; lan ing satengahing minggu iku Panjenengané bakal ndadèkaké kurban lan pisungsung mandheg, lan marga saka sumebaring pangawon nistha Panjenengané bakal ndadèkaké iku dadi sepi lan tumpes, nganti tumeka ing pungkasaning samubarang, lan apa kang wus katetepaké bakal katibakaké marang kang kasunyatakaké sepi mau. Daniel 9:27.

Pangukuhané Kristus marang prejanjian iku kagandhèng kanthi langsung karo “padudoning prejanjiané.” Dawané “ipating” iku rong ewu limang atus rong puluh taun, lan dawané Kristus ngukuhaké prejanjian sing padha iku rong ewu limang atus rong puluh dina. Selaras karo tembung Ibrani “kayekten” kang maringi struktur marang sajarah kasimpen saka pitu gludhug, minggu kenabian kang arep diukuhaké déning Kristus tumrap prejanjiané nduwèni telung tenger dalan kang diwakili déning aksara kapisan, kaping telulas, lan pungkasan saka abjad Ibrani.

Tenger pratandha kang kapisan ing minggu iku yaiku baptisan Panjenengane, tenger pratandha kang kapindho yaiku salib, lan kang pungkasan yaiku patiné Stefanus. Nolak kanggo nyumurupi “pitung wektu” ing Imamat rong puluh enem, kaya para malaékat swarga nuntun William Miller supaya nyumurupi “pitung wektu” iku, nyirnakaké kamampuan kanggo ndeleng kanthi jangkep ramalan iku piyambak, yaiku ramalan ing ngendi Kristus ngwutahaké getihé lan netepaké prejanjian iku piyambak kang wis ditampik déning umat kuna Panjenengané kanthi harfiah. Saben wong sing ing pungkasane kaslametaké mesthi mung bakal nduwèni pangerten kang sawatara lan ora jangkep bab “bebener.” Nanging ora ana wong siji waé kang kaslametaké yèn kanthi sengaja nolak nyumurupi “bebener.” Mung ana siji dalan marang Sang Rama, yaiku lumantar Gusti Yesus, lan Gusti Yesus iku “bebener.”

Pangertosan punika prayogi dipunrenungaken, awit punika ngandharaken prakawis prajanjian ing Imamat kalih dasa gangsal lan kalih dasa enem. “Paukuman”ing “pitung

kaping” dipunlebetaken dhateng Israel harfiah kuna awit saking boten gelem nindakaken piwulang bab nglilakaken tanah ngaso, sarta nggenepi dhawuh-dhawuh Yobel. Punika satunggaling dosa amargi nilar nindakaken. Paukuman punika tumuju dhateng piyambakipun awit saking nilar satunggaling pakaryan ingkang sampun kaparingaken dhawuh supados dipuntindakaken, dudu awit piyambakipun kanthi langsung nglanggar satunggaling pepakon, kados ta aja mateni utawi aja nyenyolong. Piyambakipun namung mboten nggatekaken piwulang-piwulang ingkang magepokan kaliyan nglilakaken tanah ngaso. Para Adventis ingkang namung boten nampi “pitung kaping” punika (ingkang para malaékat nuntun William Miller manggihaken), awit saking alasan punapa kemawon ingkang boten kasucekaken, namung amargi piyambakipun dereng naté nyawisaken wekdal supados saestu nyelidiki kayekten, sarta saweg nindakaken wujud pambrontakan nilar nindakaken ing jinis ingkang sami, kanthi nglirwakaken pawartos prajanjian ingkang sami punika, ingkang ugi dipunlirwakaken déning Israel harfiah kuna. Wiwitan punika nggambaraken wekasan.

Sewu rong atus sawidak dina ing Wahyu rolas kang diarani minangka “ara-ara samun,” iku minangka pralambang saka “pitu wektu.” Loro-loroné, yaiku sewu rong atus sawidak dina pelayanané Kristus lan sewu rong atus sawidak dina pelayanané para murid, nggambarake sakabèhé minggu nalika prejanjian iku lagi diteguhaké. Uga, loro-loroné, yaiku sewu rong atus sawidak taun nalika paganisme ngidak-idak umaté Allah, lan sewu rong atus sawidak taun nalika kepausan ngidak-idak umaté Allah, nggambarake sakabèhé “pitu wektu” saka ipat-ipaté Musa.

Ing Wahyu bab sewelas, sawisé sewu rong atus sawidak dina, balung-balung kang mati diuripaké manèh supaya bisa mlebu ing prajanjian minangka wong satus patang puluh papat èwu. Nanging supaya wong-wong mau bisa netepi sesambetan prajanjian iku, wong-wong mau diwajibaké nyukupi syarat-syarat prajanjian kasebut, kaya déné Daniel nindakaké ing bab sanga. Sarat-sarat prajanjian “pitu kaping” ngandhut pituduh-pituduh tartamtu kanggo wong-wong kang manggihaké awaké dhéwé ana ing tanahé mungsuh. Nalika wong-wong kang tangi marang kasunyatan yèn wong-wong mau wis kasebar kepéngin bali marang Pangéran, Imamat likur enem maringi pituduh bab carané wong-wong mau kudu bali.

Lan wong-wong sing isih kari ana ing antaramu bakal saya luntur merga saka pialané ana ing tanahé para mungsuhmu; lan uga merga saka pialané para leluhuré bakal padha saya luntur bebarengan karo wong-wong mau. Manawa padha ngakoni pialané dhéwé, lan pialané para leluhuré, bebarengan karo kaluputan sing padha dilakoni marang Aku, lan uga yèn padha wis lumaku nalisir marang Aku; lan yèn Aku uga wis lumaku nalisir marang wong-wong mau, sarta wis nggawa wong-wong mau menyang tanahé para mungsuhé; manawa banjur atiné sing ora tetak kuwi padha diasoraké, lan banjur padha nampani paukuman merga saka pialané: Mangka Aku bakal éling marang prejanjian-Ku karo Yakub, lan uga prejanjian-Ku karo Isak, lan uga prejanjian-Ku karo Abraham bakal Dakélingi; lan Aku bakal éling marang tanah iku. Leviticus 26:39–42.

Ungkapan “pine away” ing Kitab Suci tegesé dadi larut, rusak, lan kaentèkaké. Pine away iku tegesé saya rusak nganti dadi balung-balung garing kang mati. Lan piwulang iku nedahaké pati, awit iku nggambaraké wong-wong sing kasadaraké marang kahanané minangka ana “ing tanah mungsuhmu.”

Mungsuh pungkasan sing bakal dirusak iku pati. 1 Korinta 15:26.

Tanggal 18 Juli 2020, kuciwa kapisan ing gerakaning malaékat katelu dumadi. Prastawa punika sampun dipralambangaké déning kabèh kuciwaning wiwitan sanèsipun wonten ing garis-garis reformasi nubuatan ingkang suci. Yehezkiel pasal tigangdasa pitu mratélakaké bilih umat Allah ing jaman pungkasan sampun kabubrah, karusak, lan telas kauntal ngantos namung dados satunggal lebak kebak balung-balung garing ingkang pejah. Wong-wong mau wonten ing tanahing satru, yaiku tanah pejah. Ing Wahyu sewelas, kalih seksi punika dipatèni lan dipun tilar wonten ing margi. Kabèh para nabi sarujuk satunggal lan satunggalipun. Mila Musa saweg ngandika dhateng tiyang-tiyang ingkang pejah wonten ing margi ingkang ngliwati lebaking Yehezkiel. Ing kawontenanipun ingkang kebak kuciwa, wong-wong mau kaparingan piwulang lumantar Yeremia.

Mulané mangkéné pangandikané Pangéran, Manawa kowé mratobat, temah Ingsun bakal mbalèkaké kowé manèh, lan kowé bakal ngadeg ana ing ngarsa-Ku; lan manawa kowé misahaké kang aji saka kang asor, kowé bakal dadi kaya cangkem-Ku; wong-wong iku padha bali marang kowé, nanging aja kowé bali marang wong-wong iku. Yeremia 15:19.

Yeremia diparingi pirs manawa manawa dheweke kepéngin ngandika kanggo Gusti Allah, dheweke kudu bali, lan kanthi mangkono dheweke kudu misahaké kang adi luhung saka kang asor nistha. Kahanan ing pethikan iku nerangaké manawa kang nistha iku wong-wong kang ora kena dibalèkaké déning dheweke. Nalika dheweke digambaraké ana ing pethikan iku minangka ana ing kahanan kuciwa, dheweke negesaké manawa dheweke piyambakan.

Aku ora lungguh ana ing pasamuwaning para panyendha, lan aku ora bungah; aku lungguh piyambakan marga saka asta-Mu, awit Paduka wus ngisi aku kalawan nepsu. Yeremia 15:17.

Yeremia ora lenggah ana ing “pasamuwaning para panyenyamah,” awit piyambakipun lenggah piyambakan. Piyambakipun ora kena bali marang para nistha, yaiku pasamuwaning para panyenyamah. Ing taun 1863, Adventisme wiwit bali marang “pasamuwaning para panyenyamah” nalika bali marang metodologi Alkitabiahipun para putri Babil, supaya bisa nampik “pitung mangsa” kagunganipun Musa. Nanging Yeremia langkung mligi ngandika bab dinten-dinten pungkasan tinimbang sajarah Millerite. Nalika wong-wong ing lebak kebak balung-balung mati kauripake tumrap kasunyatan bilih piyambakipun ana ing tanahipun para mungsuh, wong-wong mau aja pisan-pisan bali marang wong-wong sing wus bungah marga saka pejahipun piyambakipun ana ing dalan. Golongan punika saged bali dhateng Yeremia, nanging piyambakipun boten saged bali dhateng wong-wong mau.

Nanging manawa wong-wong mau arep bali, wong-wong mau uga kudu netepi pituduh kang kaparingake déning Musa kang gegandhengan langsung karo “pitung kaping.” Wong-wong kang mati ana ing dalan ing Wahyu sewelas, padha mati telung dina setengah, kang sacara profetis iku “ara-ara samun.”

Pramila punika sababipun kawiyatan wiwitaning para tiyang pejah katindakaken lumantar satunggaling pesen ingkang ndadosaken balung-balung punika kasawijèkaken, nanging dereng gesang. Kabetahan pesen bab sekawan angin, inggih punika pesen panyegelan, supados ngowahi dados wadya ingkang gagah prakosa. Pesen kapisan ingkang nglumpukaken piyambakipun punika asalipun saking satunggaling “swanten.”

Padha nglipura, padha nglipura umatingSuné kawulaKu, mangkono pangandikané Gusti Allahmu. Padha ngandikana tembung panglipur marang Yerusalem, lan sesambata marang dheweke, yèn mangsa paprangané wus rampung, yèn kaluputané wus diapura; amarga saka astané Pangéran dheweke wus nampani tikel pindho tumrap sakehing dosané. Swarané wong kang sesambat ana ing ara-ara samun, Padha nyawisna dalané Pangéran, padha lencengna ing ara-ara samun margi agung tumrap Allah kita. Saben lembah bakal kaluhuraké, lan saben gunung sarta bukit bakal direndhahaké; lan kang bengkong bakal dilencengaké, lan papan-papan kang atos bakal digawe rata. Yesaya 40:1-4.

Swara iku metu saka ara-ara samun, kang minangka pralambang panyebaran sajrone “pitung mangsa.” Swara iku ana ing ara-ara samun, awit Yéhezkiël uga digawa menyang lebak balung-balung mati. Panjenengané marakaké paseksi saka lebak iku dhéwé, dudu saka kadohan.

Astane Pangéran tumapak ana ing atasku, lan Panjenengané ngirid aku metu ana ing Rohé Pangéran, banjur mapanaké aku ana ing satengahing lembah kang kebak balung-balung. Ezekiel 37:1.

Lembah iku ara-ara samun telung dina setengah. Janjining swara iku yaiku bilih kaluputané Yerusalem wis kaapnten lan bilih peperangané wis rampung. Janji iku nggambarake panyegelan wong satus patang puluh papat ewu kang kasampurnakaké ing dina-dina wekasan. Nanging pangapunte ning kaluputané kagandhèngaké karo panampané “tikel pindho” marga saka sakehé dosa-dosané. Obat kang kaparingaké déning Musa nuntut pangaken ora mung tumrap kaluputané dhéwé, nanging uga kaluputané para leluhuré. Manawa wong-wong mau karsa netepi dhawuh iku, kaluputané bakal kaapnten.

Kita badhé nglajengaken kayektèn-kayektèn punika wonten ing artikel salajengipun.

Inggih, sakehing Israel sampun nerak angger-angger Paduka, malah sami nyimpang, supados boten manut dhateng swanten Paduka; mila laknat punika kasiramaken dhateng kawula, saha sumpah ingkang katulis wonten ing angger-anggeripun Musa, abdin ing Allah, awit kawula sampun damel dosa dhateng Panjenenganipun. Lan Panjenenganipun sampun netepaken pangandikanipun, ingkang dipun ngandikakaken nglawan kawula, lan nglawan para hakim kawula ingkang ngadili kawula, kanthi

ndadosaken bilai ingkang ageng tumiba dhateng kawula; awit wonten ing sangandhaping langit sadaya boten nate kalampahan kados ingkang sampun kalampahan dhateng Yerusalem. Kados ingkang sampun katulis wonten ing angger-anggeripun Musa, sakehing bilai punika sampun tumiba dhateng kawula; nanging kawula boten ndedonga wonten ing ngarsanipun Pangeran Yehuwah Allah kawula, supados kawula saged mratobat saking kalepatan kawula, lan mangertos kayekten Paduka. Daniel 9:11-13.